Veritas vincet

Vilniaus reformatų žinios

„Vaikeliai, nemylėkite žodžiu ar liežuviu, bet darbu ir tiesa“ /1Jn 3,18/

2006 m. spalis Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys **Nr. 6 (71)**
Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn.

Dievas pradėjo tavyje savo gerąjį darbą

Palaiminti liūdintys: jie bus paguosti.
Evangelija pagal Matą 5,4

Kartais gali būti liūdna ir sunku, mums nė nežinant tikrosios priežasties. Taip būna. Vis dėlto dažniausiai žinome, kas mus liūdina ir skaudina. Kartais galime būti atsidūrę visiškoje tamsoje ir nematyti išeities. Čia pat už kampo tūno depresija. Gera numanyti, kad Dievas žino apie mūsų nelaimę ir nori paguosti. Palaiminti liūdintys, jie bus paguosti!

Tu baiminiesi, kad kažkas temdo tavo ryšį su Dievu. Baiminiesi, kad apgaudinėji pats save. Kartais suabejoji, ar iš viso sutari su Dievu. Žvelgi į save ir į savo kasdienį gyvenimą. Ne taip jau daug dalykų liudija, kad esi Dievo vaikas. Tu patiri daugiau pralaimėjimų negu pergalių. Ir tavo aplaidumas geriau matyti, negu tai, ką nuveikei dėl Dievo. Tu žvelgi į savo šaltą širdį ir savimeilę, ir apima liūdesys bei skausmas. Tavo tikėjimas susvyruoja. Ir tu klausi savęs: „Ar dar galiu vadintis krikščioniu? Ar į mane pažiūrėjus galima matyti, jog priklausau Dievui?“ Taip, tikintis žmogus gali apie tai susimąstyti.

Tačiau tu neturi nusivilti! Neturėtum pamiršti, kad Dievas pradėjo tavyje savo gerąjį darbą. Jis jį ir užbaigs! Jis kasdien veikia, kad atnaujintų tave, dažnai net per liūdesį.

Mes nuolat tai matome tikinčiųjų gyvenime. Nesėkmės ir problemos, su kuriomis žmonės susiduria, padeda jiems priartėti prie Dievo. Todėl pabandyk į viską pažiūrėti naujomis akimis. Padėkok Dievui už skausmą ir liūdesį, už gyvenimo nesėkmes ir problemas. Viską Jam patikėk, ir Jis tave išlaisvins bei paguos.

„Palaiminti liūdintys: jie bus paguosti“.

Herbertas Neimanas
DIEVO RANKOSE
Kasdieniai skaitymai metams

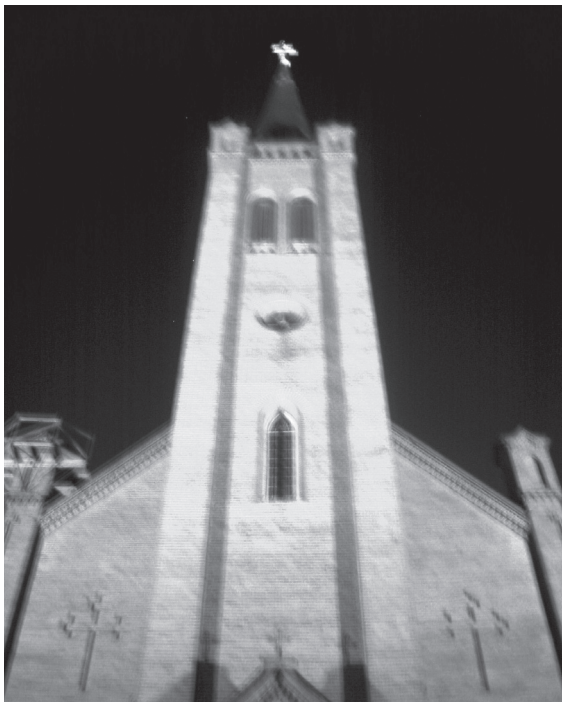

Gražinos Dagytės nuotraukoje Biržų reformatų bažnyčia naktį.

LIETUVOJE LANKĖSI PASAULIO REFORMATŲ BAŽNYČIŲ ALJANSO DELEGACIJA

„Nepaisant kiek jūsų yra toje vietoje kur gyvenate, meldžiatės ir klausote Dievo Žodžio, jūs turite atminti, kad pasaulyje yra virš septyniasdešimties milijonų tokių kaip jūs. Mes esame viena šeima“, – tardamas sveikinimo žodį Biržų ev. reformatams kalbėjo WARC delegacijos vadovas kun. Tamas Bertalan iš Vengrijos.

Sekmadienio pamaldose Biržuose dalyvavo keturių dvasininkų iš Pasaulio Reformatų Bažnyčių Aljanso (World Aliance of Reformed Churches, toliau-WARC) delegacija. Ji atvyko į Lietuvą pagal programą, kurios tikslas pastiprinti ir susipažinti su atokiau nuo Europos Reformacijos centrų egzistuojančiomis reformatų Bažnyčiomis. Lietuvos Reformatų Bažnyčia yra labiausiai į šiaurės rytus nutolusi iki Sinodo lygmens organizuota,

nukelta į 2 p.

atkelta iš 1 p.▶

nepertraukiamai egzistuojanti šiame krašte nuo Reformacijos laikų, Bažnyčia.

Svečiai atvyko į Vilnių rugsėjo 23 dieną. Vilniaus oro uoste juos pasitiko Vilniaus parapijiečiai. Susitikime su Vilniaus parapijos seniūnų tarybos pirmininke kurt. dr. Renata Bareikiene, parapijos klebonu kun. Tomu Šernu, jaunimo atstovais bei kitais vyresniaisiais, vakarienės metu svečiai domėjosi šios parapijos gyvenimu, džiaugsmais ir iššūkiais.

Sekmadienio ryte WARC delegacija, globojama kurt. dr. Mykolo Mikalajūno, atvyko į Biržus ir dalyvavo pamaldose. Kun. Ian Alexander, dvasininkas iš Škotijos Bažnyčios, pamokslavo pagal Jeremijo 31, 31-34: *„Dievo sandora įrašyta Jo tautos širdyse ir kiekvienas turi teisę asmeniškai kreiptis į Viešpatį. Jo Dvasios veikimu besikeičiančiame pasaulyje ištvermingai bėgti tarsi lenktynėse, patikimai nešant tikėjimo vėliavą...“*.

Sveikinimo žodžius savo kalbomis tarė delegacijos nariai kunigai Semko Koroza iš Lenkijos (jo seneliai iki Antrojo pasaulinio karo priklausė Vilniaus reformatų parapijai) ir Didier Crouzet iš Prancūzijos reformatų Bažnyčios. Po pamaldų svečiai pasiliko pokalbiui su Biržų parapijiečiais ir seniūnais. Pamaldose ir susitikime dalyvavo reformatai iš Nemunėlio Radviliškio parapijos ir jų Valdybos pirmininkė kurat. Valerija Kubiliūnienė.

Lietuviai klausinėjo apie reformatų Bažnyčių gyvenimą Vengrijoje, Škotijoje, Prancūzijoje, Lenkijoje ir kitose Europos šalyse. Daugeliui buvo nuostaba, kad Vengrijoje yra per 1,5 tūkst. reformatų kunigų, iš jų 1/3 – moterys; Škotijoje – per 1,6 tūkst. vyrų ir moterų dvasininkų. Abiejose šiose šalyse reformatų išpažinimas yra dominuojantis arba sudaro reikšmingą mažumą (pvz. Vengrijos vakarinėje dalyje). Prancūzijos reformatų gyvenimas mūsų tikintiesiems labai mažai pažįstamas. Kunigas Didier Crouzet papasakojo, kad hugenotai ilgą laiką buvo persekiojami. Yra likęs stiprus nepasitikėjimo katalikų atžvilgiu antspaudas prancūzų reformatų sąmonėje. Kunigas pastebėjo, kad stereotipai yra pavojingi ir negalime XXI amžiuje gyventi XVI–XVIII amžiaus nepasitikėjimo šešėliuose. Nuo 1905 metų Prancūzija yra griežtai pasaulietinė valstybė ir jokių religijų neremia. Manoma, kad šiuo metu Prancūzijoje net katalikai yra jau mažuma (kai kurie duomenys teigia, kad katalikai sudaro tik apie 11% Prancūzijos visuomenės!). Reformatai sudaro apie 0,5% su beveik 500 tūkst. tikinčiųjų. Yra Prancūzijoje keletas vietovių, kur reformatai sudaro net daugumą arba labai stiprią mažumą. Prancūzai skiria didelį dėmesį bendriems projektams su laisvosiomis Bažnyčiomis. Taip pat pasisako už pastangas dialogui su neturtinga ir dažnai diskriminuojama, pusiau pogrindine ir įvairialype islamo bendruomene. Musulmonų izoliacija, nepripažinimas ugdo tarpusavio baimę, neapykantą. Susidaro gera dirva terorizmui, kuris yra ypatinga religinio ekstremizmo išraiška.

Po susitikimo Biržuose delegacija lankėsi Panevėžyje, kur po vakaro pamaldų įvyko susitikimas su parapijiečiais ir seniūnais. Panevėžiečiai džiaugėsi galėdami po ilgos pertraukos priimti tokius aukštus svečius, pasidalino savo rūpesčiais, svajonėmis ir džiaugsmais.

Pirmadienį delegacija lankėsi Kėdainiuose, kur juos pasitiko parapijos Valdybos nariai, pirmininkė Dalia Mikšienė, rajono savivaldos atstovas ir Sinodo kurt. Algimantas Dagys.

Iš Kėdainių svečiai sugrįžo į Vilnių. Jaunimo atstovas Kornelijus Šišla, Vilniaus Universiteto istorijos fakulteto studentas, kartu su kitais vilniečiais pakvietė svečius į ekskursiją po Vilniaus miestą.

Antradienį, po vizitacijos Lietuvoje, delegacija išvyko į Baltarusiją. Minske šiuo metu veikia ev. reformatų parapija, kurią po 3 metų rūpesčio 1997 metais įregistravo vietinė valdžia. Prieš mėnesį Lietuvoje lankęsi Minsko reformatų parapijos vadovai domėjosi reformatų gyvenimu Lietuvoje, papasakojo apie reformatų gyvenimą Baltarusijoje. Šio vizito metu paaiškėjo, kad daugiau nei prieš metus spaudoje paskelbta informacija apie Baltarusijos reformatų prisijungimą prie Lietuvos reformatų, vadovaujamų A.Kvedaravičiaus, yra klaidinanti informacija. Baltarusijoje nėra jokios kitos reformatų bendruomenės, išskyrus Minsko reformatų parapiją.

Po vizito Minske, WARC delegacija dar lankėsi Kijeve, kur veikia WARC nepriklausanti, ekstremalios krypties reformatų misija ir yra įsteigusi seminariją.

Perspausdinta iš internetinės svetainės ref.lt

Senjoras, kunigas emeritas Petras Čepas atšventė 85-erių metų Jubiliejų

Iš gilių šaknų išaugęs

Rugsėjo 22 d. senjoras, kunigas emeritas Petras Čepas sulaukė savo gražaus Jubiliejaus – 85-jų gimimo metinių. Peržengė dar vieną nelengvo, bet prasmingo gyvenimo slenkstį. Vilniaus ev. reformatų parapijos nariai ir parapijos taryba nuoširdžiai sveikina Jubiliatą gimtadienio proga ir linki Dievo palaimos.

Petras Čepas atėjo dirbti dvasinio darbo tarp ev. reformatų pačiu sunkiausiu mūsų tikėjimui laikotarpiu, kai pokario metais mirtis vieną po kito pakirto mūsų dvasininkus. 1952 metų sausyje nelauktai sustojo plakusi kun. A.Balčiausko širdis, jam nesulaukus nė 45 metų. 1965-ų sausio pradžioje, baigiantis 81-iems gyvenimo metams, miršta Bažnyčios gen. superintendentas kun. Adomas Šernas. 1968 metais mirtis nusineša vos 54 metų kun. Mykolą Franką.

Po šių netekčių kelias parapijas teko aptarnauti likus vienam, jau garbaus amžiaus kunigui Povilui Jašinskui. Parapijiečiai, matydami tragišką Bažnyčios padėtį, suprato, kad kunigui P. Jašinskui būtini pagalbininkai. Beje, tuometiniame antireliginės propagandos sūkuryje, nelengva buvo tapti dvasininku. Vienas kitas atsirasdavo, bet neįtikdavo valdžiai, kuri kišosi į religinį gyvenimą ir darė kliūtis mokytis ir tapti dvasininkais. Tačiau Petro Čepo ryžto siekti mokslo ir praktikuotis šalia kun. P. Jašinsko jokios kliūtys nepalaužė. Kokių tik gandų nebuvo paskleista apie „kaimo kriaučiuką“, pasišovusį būti kunigu. Tuometinė valdžia manė, kad Petras savo tikslo vis tiek nepasieks ir todėl pro pirštus žiūrėjo į Jo pastangas. Tuo labiau, kad Jis neturėjo net vidurinio išsilavinimo. Tad daugelį kartų motociklu ar dviračiu kursavo iš Medeikių į Biržus, kol atkaklaus charakterio dėka baigė Biržų vakarinę suaugusių vidurinę mokyklą. Gavęs parapijos nukreipimą, įstojo į neakivaizdinius teologijos kursus prie Rygos universiteto. Tai buvo vieninteliai Pabaltijyje akademiniai kursai, kur buvo rengiami protestantų dvasiniai darbuotojai. Kas mėnesį trims paroms Čepas važiuodavo į Rygą, o sekmadieniais Biržų ev. reformatų bažnyčioje praktikavosi šalia kun. P. Jašinsko. Laikas Rygoje prabėgdavo greitai: dienomis prityrusių dėstytojų paskaitos, naktimis, nakvynės pakviestam pas bendramokslius, diskusijos, pokalbiai teologinėmis ir kitokiomis temomis.

Pagaliau, kaip rašė 1970 metų Evangelikų Bažnyčios Kalendorius, „1969 metais Biržų parapijai kartu su N.Radviliškiu diakono pareigoms skirtas ir jas sėkmingai eina Petras Čepas iš Medeikių k., Biržų rajono“. 1971 m. liepos 25 d. Biržų ev. reformatų bažnyčioje šventam ir atsakingam kunigystės pašaukimui Petrą Čepą pašventino senjoras Povilas Jašinskas ir liuteronų vyskupas Jonas Kalvanas.

1981 metų spalio 4 d., per iškilmingas pamaldas Biržuose, dalyvaujant Vengrijos reformatų Bažnyčios vyskupui dr. Karoly Toth‘ui, Maskvos patriarchui tėvui Leonidui, liuteronų kunigams vyskupui Jonui Kalvanui ir diakonui Reinholdui Morui, kunigas senjoras P.Jašinskas, jau sulaukęs 92 metų, perduoda kun. Petrui Čepui, atšventusiam 60-ties metų Jubiliejų, Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios vairą. Netrukus, 1982 m. gegužės 19 d., ir paskutinis senosios kartos kunigas senjoras Povilas Jašinskas iškeliauja į Amžinybę.

Petrui Čepui kurį laiką tenka dirbti vienam. Bažnytinės spaudos nebuvo, valdžios kontroliuojama spauda, išskyrus neigiamą, kompromituojančią medžiagą, apie Bažnyčių veiklą nerašydavo. Apie Bažnyčios Sinodus ir parapijų gyvenimą retkarčiais pasirodydavo žinutės JAV, Čikagoje, leidžiamame lietuvių ev. reformatų žurnale „Mūsų Sparnai“, kuris Lietuvą pasiekdavo nelegaliai. Šis žurnalas 1984 m. Nr. 56 psl. 85 informavo skaitytojus, kad „Biržuose pradėjo dirbti jaunas kunigas R. Moras, klaipėdiškis. Buvęs kunigas Čepas iš darbo pasitraukė“. Taip, pasitraukė, nes nesutarė su nauju vadovu ir jo aplinka, tačiau dvasininko pareigų ir atsakomybės Petras Čepas neatsisakė ir pagal išgales aptarnavo parapiją. Daugelis parapijiečių širdyse kun. P. Čepą per šiuos sudėtingus Bažnyčios

nukelta į 4 p.▶

atkelta iš 3 p.

gyvavimo metus laikė vieninteliu savo kunigu. Jį gerbia ir dabar už tai, kad į Bažnyčią atėjo sunkiu tikintiesiems laikotarpiu, neišpuiko, nesusikompromitavo.

Petras Čepas užaugo Medeikių kaime ekumeninėje aplinkoje, kur tarpusavyje susimaišę gražiai sugyveno ir bendravo ev. reformatai, katalikai, baptistai. Nesijautė religinės trinties tarp skirtingų konfesijų. Šią gražią savybę kun. Petras Čepas išsaugojo iki šiol, aiškindamas, kad Lietuvos ev. reformatams nepriimtinas iš kitų šalių brukamas tikėjimų susiliejimas, kai į tradicinių tikėjimų bendruomenes atėję žmonės verčia reformatus tvarkytis pagal jų sampratą.

Su nostalgija senosios kartos ev. reformatai prisimena, kaip po Pirmojo pasaulinio karo atsikūrė ir darniai veikė mūsų Bažnyčia. Deja, to negalima pasakyti apie dabartinę padėtį. Daugelio mūsų reformatų, tarp jų ir Petro, svajonė buvo iš gilių ev. reformatų šaknų išauginti stiprią pamainą – savus ąžuolus: dvasininkus ir kitus Bažnyčios darbuotojus, siela ir širdimi atsidavusius tikėjimui. Tada Bažnyčia nebūtų skilusi. Sunku įsivaizduoti, kas laukė Lietuvos ev. reformatų pokario ir pastaraisiais metais, jeigu kaip aktyvus dvasininkas nebūtų atėjęs į Bažnyčią medeikietis Petras Čepas.

Praėję gyvenimo metai mūsų Jubiliatui asmeniškai buvo nelengvi ir tebėra labai sunkūs. Teko išgyventi netektis šeimoje. Sušlubavus sveikatai, po sudėtingos operacijos liga nebeleidžia aktyviau įsilieti į bažnytinę veiklą. Tačiau kaip dvasininkas, pasišventęs Dievo tarnystei, Jis žada ir toliau, kiek jėgos leis, tarnauti parapijai ir Viešpačiui.

Jubiliatas įsivaizduoja savo prabėgusį gyvenimą kaip upės vandenį, kurio tikslas įsilieti į jūrą ir pasiekti Amžinybės vandenyną. Jis ragina visus nepasiduoti Laikui, neleisti jam viešpatauti, būti savo laiko valdovu ir mums skirtą gyvenimą pragyventi ruošiantis Amžinybei. *Bet aš, Viešpatie, pasitikiu Tavimi, sakydamas: „Tu esi mano Dievas. Mano laikas yra Tavo rankose“ (Ps.31,15-16).*

Vilniaus ev. reformatai linki Jubiliatui stiprybės, kad Laikas, kuris Jam skirtas pragyventi ir būti Dievo tarnystėje, dar ilgai nesustotų.

Vilniaus sekmadieninės mokyklėlės įkūrėja kuratorė Aleksandra Balčiauskienė atšventė 85-erių metų Jubiliejų

Vilniaus dienoraščiai

Kurt. Alisai Aleksandrai Brokertaitei Balčiauskienei spalio 8 d. sukako 85-eri metai. Ta proga gavome mielą, šiltą laišką iš Vokietijos, iš Rasos Jasiukėnaitės Oesterwinter - prisiminimą apie Vilniaus reformatų vaikų sekmadieninės mokyklėlės veiklos pradžią ir mokytoją p.A.Balčiauskienę. Spausdiname puslapį iš jos vyro Christian Oesterwinter prisiminimų knygos „Vilniaus dienoraščiai“ ir sveikinimą Jubiliatei.

Pirmaisiais metais lankydamasis Lietuvoje, mano vyras Christian Oesterwinter buvo tiek kupinas įspūdžių, kad visur lakstydavo su savo fotoaparatu ir nepailsdamas fotografuodavo. Na, o grįžęs namo, sėsdavo prie rašomojo stalo ir mėgindavo visa tai surikiuoti, ką kasdien patyrė, ką išgyveno. Tuo labiau, jog tai buvo kitas gyvenimas, o ne tas, kuris rodomas užsienio turistams, tai buvo ne ta fasadinė pusė, o ta tikroji, kuri pasirodė beesanti nepaprastai įdomi. Ir štai storas užrašų sąsiuvinis pavirto gausiai iliustruota prisiminimų knyga, pavadinta „Vilniaus dienoraščiai“, kurioje vienas puslapis skiriamas poniai Balčiauskienei.

„Popiet į svečius atvyksta ponia Balčiauskienė. Aš turiu paimti dovaną mūsų bendram pažįstamam ponui Rožei. Ji atvyksta tuoj pat po pietų ir atsineša pyragą. Ji lietuvė, bet lankiusi vokiečių gimnaziją. Taigi šneka laisvai, akivaizdžia Rytprūsių vokiečių

kalba. Jai septyniasdešimt, buvo ištekėjusi už protestantų kunigo ir labai apgailestauja, kad bendruomenei trūksta tvirto, mokslus baigusio, teologo. Matosi, kad jai daug rūpesčių kelia bendruomenės praskiedimas įvairiomis sektomis, kurios mielai norėtų prisijungti. „Aš esu tolerantiška“ – sako ji, – bet viskas turi būti savo vietoje. Jie gali tikėti į viską, ką tik nori, bet mes turime žiūrėti, kad liktume prie savo reformuoto mokslo“.

Protestantizme jai patinka žmogaus atsitiesimas. Ne taip kaip kaimuose, katalikiškoje Lietuvoje, kai žmonės visi nusižeminę lankstosi. Ir ji pavaizduoja šį gilų nusilenkimą, laikydama sunertas rankas ir nuleistą galvą. „Reikia gi tiesiai žiūrėti į akis“. Peržvelgdami nuotraukas ponui Rožei, pradedame kalbėti apie Onos bažnyčią Ponia Balčiauskiene susižavėjusi pasakoja:

„Kiekvieną kartą, eidama pro šalį, turiu praverti bažnyčios duris ir įžengti vidun. Taigi, tai ypatinga bažnytėlė. Čia jau 1543 metais didysis pamokslininkas Abraomas Kulvietis skelbė Liuterio mokslą iš šios sakyklos. Ne, tai ypatingai graži bažnyčia. Ir jis dar pažinojo Martyną Liuterį“.

Neišvengiamai paliečiant dabartinę ekonominę situaciją, ji prisimena praėjusį laikotarpį dar prieš 1933 metus, kai dažnai su savo tėvu Einikiuose ar Instenburge buvojo – tvarkingus vokiškuosius Rytprūsius. Prieš porą metų ji buvo vėl ten su savo dukra. Įspūdis turėjo būti labai jau nuviliantis. Be tvarkingai sudėto gatvių grindinio, mažai kas primena apie ankstesnį laiką. Na, bet visa tai ji parodė savo dukrai. Ir tarp kitko „viskas labai graudu“– toks josios komentaras.

Mes palydime ponią Balčiauskienę iki autobuso stotelės. Jos juoda kepurė ir iš po jos kyšančios žilos garbanos netrukus dingsta į autobusą lipančių žmonių pulkelyje“.

Šiandien sveikiname Jus, miela ponia Balčiauskiene, švenčiant 85-jį Gimtadienį. Linkime Jums laimės, geros sveikatos, nepailstančios energijos, dirbant ev. reformatų Bažnyčios labui. Norėtume prisiminti tuos laikus, kai kartu su Jumis ir Rūta Jančiene teko dirbti sekmadieninėje mokyklėlėje, kuriai Jūs su tokiu entuziazmu vadovavote, kuriai skyrėte dalį savęs ir, nepaisydama ilgos kelionės, kas sekmadienį vykdavote iš Biržų į Vilnių. Ir ne tuščiomis! Kiekvienam rasdavote gerą žodį ar, ištikus nelaimei, paguosdavote, na, o Jūsų krepšelyje visuomet būdavo kokių nors lauktuvių: ar sausainis, ar saldainis, ar maža dovanėlė Gimtadienio proga. Niekas nelikdavo užmirštas. Vaikai buvo mokomi ne tik klausytis mokytojos pasakojimo, bet aktyviai klausti ir diskutuoti. Ne tik vaikučių džiaugsmai, bet ir parapijiečių gyvenimas buvo neatsiejama Jūsų gyvenimo dalis.

Akimirka užfiksuota prieš 15 metų.

Manau, kad tie gerumo ir tiesos daigai, kuriuos Jūs pasėjote vaikučių širdelėse išsikerojo į didelį medį. Na, o tie buvę mažuliai, kurie šiandien, gal būt, jau ir patys tapo tėvais, vėl atves savo vaikus į sekmadieninę mokyklėlę.

Džiugu, kad buvę mokiniai tapo mokytojais, o Jūsų pradėtas darbas toliau tęsiamas.

Su nuoširdžiausiais linkėjimais
Rasa ir Christian Oesterwinter

Kuratorė

Alisa Aleksandra Brokertaitė Balčiauskienė

Kuratorė Alisa Aleksandra Brokertaitė Balčiauskienė gimė 1921 m. spalio 8 d. Vilkaviškyje tarnautojo, liuteronų šeimoje. Vaikystė praėjo Kybartuose. Ten lankė privačią vokišką mokyklą, po to mokėsi Klaipėdos Vytauto Didžiojo gimnazijoje. 1940 metais baigė Tauragės mokytojų seminariją, kur tvyrojo protestantiška dvasia, nes joje mokėsi daug evangeliško jaunimo iš Klaipėdos krašto.

Alisa Brokertaitė dar vaikystėje svajojo būti mokytoja, tapusi ja pradėjo dirbti Karalgirio mokykloje netoli Kauno, kur gyveno su tėvais, lankė ev. liuteronų bažnyčią senamiestyje, prie Aleksoto tilto. Šioje bažnyčioje liuteronams ir reformatams pamaldas laikė karo kapelionu paskirtas kun. Aleksandras Balčiauskas iš Biržų. Mokytoja A.Brokertaitė giedojo bažnyčios chore ir čia susitiko jų gyvenimo keliai. 1942 m. rugsėjo 20 d. kun. Aleksandrą Balčiauską ir Alisą Aleksandrą Brokertaitę sutuokė pakviestas iš Biržų buvęs jos Klaipėdos VD gimnazijos tikybos mokytojas kun. Povilas Jašinskas, giedojo bažnyčios choras ir Kauno operos teatro solistė Veronika Dagelytė, vargonais akompanavo kompozitorius Vladas Jakubėnas – artimas kun. A.Balčiausko bičiulis.

Netrukus jaunavedžiai iš Kauno persikėlė gyventi į Biržus, įsikūrė klebonijoje, vadinamoje „Meškauskyne“. Kun. A.Balčiauskas buvo paskirtas Biržų parapijos antruoju kunigu ir tikybos mokytoju gimnazijoje, kurioje mokytojos darbą gavo ir Aleksandra.

Abipusis supratimas teikė gyvenimui džiaugsmą. 1943 m. gimė sūnus Donatas ir teko palikti pedagoginį darbą. 1944 m. vasarą atūžusi karo audra sudegino didelę dalį Biržų, sudegė ir gražioji klebonija, kurioje gyveno laiminga

nukelta į 6 p.▶

atkelta iš 5 p.

kunigo A.Balčiausko šeima. Jie ir kiti padegėliai: vargonininko Martyno Sprindžio, varpininko Mykolo Sklenio šeimos apsigyveno kitoje nuo karo nenukentėjusioje klebonijoje, kurioje gyveno kun. P. Jašinskas su šeima. Po keletos metų klebonija buvo nacionalizuota, o jos gyventojams įsakyta išsikraustyti. Sudegusiame mieste laisvų butų nebuvo, tad teko patiems statytis namus iš miško medžiagos.

1945 m. gimusi dukrytė Virginija suteikė šeimai daug džiaugsmo. Sunkūs pokario metai skaudžiai slėgė jautrų, dorą žmogų – kunigą A. Balčiauską. Sveikata blogėjo, nepadėjo ir Rygos gydytojai: vaistų nuo širdies infarkto tada dar nebuvo. 1952 m. sausio 24 d. nustojo plakusi jo tauri širdis, išgyvenus tik 44 metus. Giliame liūdesyje liko trisdešimtmetė našlė su dviem mažamečiais vaikeliais, sena motinėlė ir liūdinti visa Biržų parapija.

Gyvenimas nesustojo: vaikeliai augo, resursai pasibaigė, o nebaigtas įrengti namas vedė į neviltį, nes pedagoginio darbo gauti kunigo našlei tuo laikotarpiu buvo negalima. Teko užsidirbti kepant namuose tortus pagal užsakymus. Dvasinės stiprybės nelengvame gyvenime teikė senjoras kun. Adomas Šernas, liuteronų senjoras kun. Jonas Kalvanas ir Papilio kun. Mykolas Frankas.

1956 metais Biržuose buvo įsteigta vaikų muzikos mokykla, į kurią įstojo dukra Virginija. Mokyklos direktorė, jauna pianistė Aldona Kezytė, susipažinusi su Balčiauskų šeima, pasistengė 1959 m. įdarbinti p. Balčiauskienę mokyklos bibliotekininke, o 1961 m. choro mokytojai Juškienei išėjus dekretinių atostogų, buvo pasiūlytos solfedžio pamokos. Tačiau po mėnesio Biržų miesto valdžia uždraudė kunigo našlei dirbti pedagoginį darbą, pasiūlę atlikti viešą atgailą spaudoje, kad gailisi, jog buvo ištekėjusi už kunigo. A. Balčiauskienė atsisakė tai padaryti. Po kurio laiko susirado raštvedės darbą Biržų miškų pramonės ūkyje ir ten dirbo iki išėjo į pensiją 1976 metais, padėjo auginti savo mielus anūkėlius.

Po Sąjūdžio atsikūrus Vilniaus reformatų parapijai, p. A. Balčiauskienei kilo sumanymas įsteigti vaikų sekmadieninę mokyklėlę. Parapijiečiai aktyviai palaikė ir 1990 m. rugsėjo 2 d. Vilniaus reformatų vaikų sekmadieninė mokyklėlė pradėjo savo veiklą.

Savanorėmis joje dirbo, be mokytojos A. Balčauskienės, Čiurlionio menų gimnazijos mokytoja Rasa Jasiukėnaitė, vaikų darželio auklėtoja Rūta Šavelytė, istorikė studentė Jūratė Leonavičiūtė. Mokyklėlė išaugo iki 31 mokinio. Buvo paruošta mokymo programa ir mokytojos A. Balčiauskienės rūpesčiu 1995 m. įregistruota Vilniaus miesto švietimo skyriuje. Deja, tuometinė Sinodo Kolegija 1996 m. gale nebeįleido vaikų sekmadieninės mokyklėlės į Vilniaus parapijos namus.

Kurt. Aleksandra Balčiauskienė šiuo metu gyvena savo jaukiuose namuose Biržuose, o žiemą – pas dukrą Kaune. Nuo 1992 m. yra Lietuvos Reformacijos istorijos ir kultūros draugijos narė. Mokėdama vokiečių, rusų kalbas, padeda Sinodo konsistorijai priimti užsienio svečius, rašo atsiminimus ir kelionių įspūdžius iš Vokietijos, Vengrijos, Čekijos, Šveicarijos, Italijos. 2004 m. buvo išrinkta LERB *Unitas Lithuaniae* kuratore ir, kol jėgos leidžia, dalyvauja visuose Biržuose vykstančiuose Sinoduose.

Dalindamasi savo gyvenimiška patirtimi bei patarimais, padėdavo atkeltiems į Biržus jauniems kunigams. Savo vaikaičiui, dukros Virginijos sūnui Kęstučiui, pasirinkusiam kunigo kelią, o šiuo metu dėstančiam Bažnyčios istoriją Johannes Gutenberg'o universitete Mainz'e, Vokietijoje, linki sėkmės ruošiant daktarinį darbą iš Lietuvos Reformacijos istorijos.

Ponia Balčiauskienė dėkoja Dievui už džiaugsmą ir skausmą, paguodą ir pagalbą, dėkoja geriems žmonėms arti ir toli esantiems ar jau išėjusiems į Amžinybę už užuojautą ir paramą, dėkoja mylimiems vaikams ir jų šeimoms už meilę, rūpestį ir globą, dėkoja Lietuvos reformatų Bažnyčios *Unitas Lithuaniae* Sinodui už patikėtą kuratorės vardą ir meldžia visiems gausios Viešpaties palaimos jų gyvenimo reikaluose, linki išlikti tvirtais, ištikimais ev. reformatų Bažnyčios tradicijų tęsėjais, įsimenant 103-ios Psalmės žodžius: *Liaupsink Viešpatį, mano siela, ir nepamiršk ką Jis tau gero padarė.*

Vilniaus ev. reformatų bažnyčios ŠVIESTUVAS

Šis senovinis rusų ereliais papuoštas šviestuvas – žirandolis kabėjo Vilniaus ev. reformatų bažnyčios viduryje, prie jo buvo prikabinta lentelė su užrašu, kad tas šviestuvas 1611 m. iš Smolensko atgabentas ir 1627 m. padovanotas Vilniaus vaivados, didžiojo Lietuvos etmono, Sinodo direktoriaus kunigaikščio Kristupo II Radvilos (1585–1640) – jaunesniojo Kristupo I Radvilos Perkūno sūnaus, Mikalojaus Radvilos Rudojo anūko.

Istorinė knyga apie Biržus

Biržiečių muziejininkų iniciatyva 1000 egzempliorių tiražu išleista solidi knyga „Biržų istorijos apybraižos“.

Knygos sudarytojas ir nemažos dalies apybraižų autorius - „Sėlos“ muziejaus Istorinių tyrimų skyriaus vedėjas Antanas Seibutis. Vienas iš tikslų, pasak muziejininko, buvo suburti autoritetingą komandą, kuri sugebėtų parengti Biržus galintį reprezentuoti rimtą leidinį. Daugelio nuomone, tai tikrai pavyko. Net keletą knygos skyrių parašė garsus istorikas Deimantas Karvelis, nušvietęs Biržų kunigaikštystės susiformavimo, pilies istorijos, Radvilų santykių su Biržų miestu klausimus.

Daktaras Valdas Rakutis, tvirtovės maketo autorius, knygoje nagrinėja jos karinę reikšmę ir efektyvumą. Menotyrininkė, dailės istorikė Aldona Snitkuvienė pateikia išsamius grafų Tiškevičių portretus. Muziejininkas Algimantas Baublys parašė skyrių „Protestantizmas ir Biržai“.

Laima Rumbavičienė knygoje pasakoja apie Biržų krašto knygnešius, Deimantė Prunskienė – apie religines konfesijas, jų istoriją iki dabar. Roma Songailaitė pateikia Biržų miesto istorinę apžvalgą ir kartu su jai talkinusia Savivaldybės viešosios bibliotekos darbuotoja Nijole Taujanskiene pristato tikrai įdomią medžiagą iš Biržų dvarų istorijos. Literatūrinę Biržų krašto panoramą knygai parengė Algirdas Butkevičius. Vilnietis Borisas Januševičius - apie Biržus 1941 – 44 metais. Iliustracijoms panaudotos nuotraukos tarpukaryje žymių Biržų fotografų: P. Ločerio, B.Michelsono.

Įvairiomis epochomis apie Biržus buvo parašyta tik keletas kapitalinių veikalų. Vienas iš pirmųjų – Eustachijaus Tiškevičiaus „Biržai. Žvilgsnis į miesto, pilies ir majorato praeitį“. Buvusio muziejaus direktoriaus Algimanto Baublio dėka šią knygą galima perskaityti ir lietuviškai. 1931 metais buvo išleista profesoriaus, LERB kuratoriaus Jono Yčo monografija „Biržai. Tvirtovė, miestas ir kunigaikštystė“. Iš tarybiniais metais apie Biržus parašytų knygų paminėtina Vytauto Rudeliūno „Biržų dvaro teismo knygos“ bei Stasio Pinkaus „Biržų pilis“. Ką tik pasirodžiusios „Biržų istorijos apybraižos“ turėtų užimti deramą vietą biržiečių ir Biržus mylinčių skaitytojų knygų lentynose.

„V.r.ž.“ informacija

Pristatyta dar viena Vilniaus parapijos nario knyga

Spalio 19 d. Lietuvos nacionaliniame muziejuje buvo pristatyta Vaclovo Juodpusio knyga „Lietuvių tautinio meno ansamblis „Čiurlionis“ 1949-1991 metais“. Tai jau antroji muzikologo išleista knyga. Pirmoji - „Čiurlionio“ ansamblis 1940-1949 metais. Dienoraštis“ – išėjo 2000 metais.

Lietuvių tautinio meno ansamblis „Čiurlionis“, suburtas kompozitoriaus ir dirigento Alfonso Mikulskio, puoselėjo lietuvišką dainą, lietuvišką žodį, tautinius rūbus, muzikos instrumentus. Ansamblis visada buvo puošniausias savo spalvomis bei muzikos garsais.

Šio ansamblio kanklių orkestro vadovė Ona Mikulskienė surinko ir išsaugojo visą jo dokumentiką – spaudos atsiliepimus, susirašinėjimą, programas, afišas, nuotraukas, įžymių žmonių mintis.

Renginio metu, kurį organizavo Muzikų rėmimo fondas, Nacionalinis muziejus bei Lietuvos Reformacijos istorijos ir kultūros draugija, V.Juodpusis nuoširdžiai dėkojo prof. Linai Naikelienei, Jungtinėse Amerikos Valstijose subūrusiai komitetą, kuris žymiai prisidėjo prie šios knygos išleidimo, bei išeivijos lietuvių Kazickų šeimai, finansiškai parėmusiai leidinį.

V.Juodpusis papasakojo, kad šios knygos rašymas ir rengimas spaudai užtruko apie ketverius metus. „To darbo ėmiausi jausdamas didžiulę pagarbą mūsų tautiečiams užsienyje, garsinusiems lietuvišką žodį ir muziką, ir ypač mūsų „kanklių karalienei“ šimtametei Onai Mikulskienei, kuri su „Čiurlionio“ ansambliu nuėjo visą jo gyvavimo kelią nuo Vilniaus iki Clevelando“, - sakė autorius. Jis prisiminė, kad kiekvieną savaitę jam buvo malonu nuvykti pas O. Mikulskienę į namus ir skaityti tai, kas jau parašyta. Taip siekta perteikti knygos skaitytojams nuotaiką, aplinką, kurioje gyveno ansamblis. Ponios Onos šviesus protas ir bendravimo nuoširdumas stebina ne vieną.

Knygoje V. Juodpusis teigia: „Norėtųsi manyti, kad ir šis darbas sudomins jaunąją mūsų tautiečių kartą ne tik Lietuvoje, bet ir visame pasaulyje, kur tik susibūrusios didesnės ar mažesnės mūsų tautiečių bendruomenės, kad „Čiurlionio“ ansamblio nueitas kelias ir jo laimėjimai populiarinant lietuvių liaudies dainą, instrumentinę muziką, šokį bus įtikinančiu pavyzdžiu, kaip reikia puoselėti lietuvių tautinį meną tam, kad žemėlapyje išliktume kaip tauta su savo kalba, menu ir papročiais“.

Viktorija Liauškaitė

Rugsėjo 17 d., po teologo Ervino Koršunovo laikytų pamaldų, Vilniaus reformatai lankėsi parapijiečių Arlauskų sodyboje, pakeliui užsukę į Jašiūnų dvarą pasigrožėti pagal architekto Karolio Podčašinsko (jo taip pat projektuota Vilniaus reformatų bažnyčia bei žymioji Slucko reformatų gimnazija) projektą statytais Vilniaus universiteto rektoriaus Balinskio rūmais ir parku.

Sodyboje, įdomiai įrengtoje pavėsinėje, aptarė parapijos reikalus, artimiausius planus, pirmininkė kurt. Renata Bareikienė papasakojo apie Sinodo konsistorijos posėdyje Vilniaus parapijai numatytus darbus, teologas Ervinas Koršunovas kvietė pamąstyti, kaip prisidėsime prie žymiausio reformatų konfesijos teologo Jono Kalvino jubiliejaus 2009 m. paminėjimo, gaivinosi sodybos šeimininkės Aurelijos skaniai išrauginta gira, žagarėliais, vaišinosi savo atsivežtais sumuštiniais, saldumynais.

„V.r.ž.“ informacija

A.A.

„Viešpats nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių, ir nebebus mirties, nebebus liūdesio nei aimanos, nei sielvarto“ Apr.21,4.

Nuoširdžiai užjaučiame VYDŪNĄ RAMŠĄ, mirus mylimai Mamytei.

Vilniaus reformatų choro „Giesmė“ choristai ir vadovė

Nuoširdžiai užjaučiame KĘSTUTĮ SUVEIZDĮ
dėl mylimos Mamytės Palmiros Suveizdienės mirties.

Prašome Dievo paguosti ir nuraminti iškeliavusiųjų Amžinybėn artimųjų liūdinčias širdis.

Vilniaus ev. reformatų parapijos seniūnų taryba

INFORMACIJA

■ **Rugsėjo 8-10 d.** Vilniuje surengtame išplėstiniame Šiaurės Europos studentų krikščionių valdybos posėdyje buvo pritarta siūlymui, kad Vilniaus akademinio evangelikų liuteronų jaunimo draugija (LELB JC padalinys) taptų visateise Šiaurės Europos studentų krikščionių tarybos, kurią sudaro šio regiono Pasaulio studentų krikščionių federacijos (WSCF) studentų krikščionių judėjimai, nare. Šiaurės Europos susitikimą surengti Lietuvoje Vilniaus akademinio ev. liuteronų jaunimo draugija stengėsi jau kelerius metus. Pagrindinės renginio koordinavimo naštos ėmėsi vilnietis reformatas Vykintas Striužas. Svečiams buvo pateiktos Vilniaus akademinio ev. liuteronų jaunimo draugijos – LELB JC padalinio (pirmininkas Kęstutis Pulokas) bei Lietuvos ev. reformatų jaunimo draugijos „Radvila“ (pirmininkas Ignas Skudrickas) prezentacijos. Nuo šiol ir Lietuvoje (kas trejus metus) vyks tradiciniai žiemos ir vasaros Šiaurės Europos krikščioniškosios studentijos susitikimai. Sklandus posėdžio darbas paliko pakankamai laiko pasivaikščioti po Vilniaus senamiestį, aplankyti muziejus, neformaliai pabendrauti su liuteronų bei reformatų jaunimu. (inf. liuteronai.lt).

■ **Rugsėjo 10 d.** įvyko Vilniaus ev. reformatų sekmadieninės vaikų mokyklėlės pirmasis užsiėmimas. Kviečiame visų dar nepradėjusių lankyti vaikučių tėvelius ar senelius užsirašyti pas mokytojas Rūtą ar Jurgą. Pamokėlės vyksta I, III ir V sekmadienį 11 val. adresu: Trakų 1.

■ **Rugsėjo 21 d.** Signatarų namuose įvyko Lietuvos Nepriklausomybės akto signataro Jokūbo Šerno (1888-1926) 80-osioms mirties metinėms skirtas renginys. Dalyvavo Kovo 11 d. Nepriklausomybės akto signatarai, Jok. Šerno giminės, diskusijose kalbėjo Vilniaus universiteto doc. Algis Kasperavičius, Ukrainos Mokslų akademijos narys korespondentas Anatolijus Nepokupnas, dainavo solistas Vincentas Kuprys, jam akomponavo pianistė Melitina Diamandidi. Šiltai buvo prisimintas signataro vyriausias brolis, buvęs reformatų Bažnyčios senjoras, kun. Adomas Šernas (1884–1965), aktyviai prisidėjęs prie Lietuvos valstybės kūrimo, buvęs organizacinio komiteto Lietuvių suvažiavimui sušaukti narys, aktyviai pasisakydavęs posėdžiuose, dalyvavęs Lietuvių konferencijoje 1917 metų rugsėjo 18–22 d., pasiūlęs vietoj „neprigulnybė“, „liuosybė“ terminą „nepriklausomybė“, kuris dabar vartojamas; kartu su broliu Jokūbu buvo kandidatų į Lietuvos Tarybą sąraše.

■ **Rugsėjo 23-25 d.** Lietuvoje lankėsi WARC Europos misijos grupė, kuri vizituoja diasporoje gyvuojančias reformatų Bažnyčias ar atskiras parapijas pagal WARC patvirtintą misijos projektą 2006-2010 metams. Šio projekto tikslai: stiprinti reformatų bendradarbiavimą, tarpusavio pagalbą ir paramą, vykdant reformatų krikščionišką misiją krašte. Po vizitacijos Lietuvoje svečiai išvyko į Minską, kur yra mažutė reformatų bendruomenė.

■ **Spalio 7 d.** įvyko reformatų jaunimo susitikimas Biržuose.

■ **Spalio 15 d.**, sekmadienio vakarą Biržų ev. reformatų bažnyčioje vyko padėkos pamaldos: buvo dėkojama Viešpačiui už naują, tviskantį auksu kryžių, sutvarkytą pagrindinį bokštą, baigiamą įrengti kleboniją. Pasibaigus pamaldoms buvo įžiebti bažnyčios apšvietimo prožektoriai, kurie nuo šiol apšvies Biržų reformatų bažnyčią tamsiu paros laiku, kaip kad jau visą vasarą buvo apšviesta Romos katalikų bažnyčia.

■ **Spalio 21 d.** Vilniaus jaunimas lankėsi pas naujai įkurto Kauno LERJD „Radvilos“ skyriaus radvilėnus.

■ **Spalio 26 d.** Teisingumo ministerijos iniciatyva antrą kartą (pirmas susitikimas įvyko rugpjūčio 22 dieną, apie jį plačiai aprašyta “Apžvalgos” 9-ajame numeryje) prie bendro stalo sėdo Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios – *Unitas Lithuaniae* atstovai bei jų oponentai. Dalyvavo teisingumo ministras Petras Baguška, ministerijos valstybės sekretorius Paulius Koverovas bei Religijų valdymo tarybos vedėjas Donatas Glodenis, Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios – *Unitas Lithuaniae* – gen. superint. kun. Rimas Mikalauskas, Konsistorijos prezidentas krt. Donatas Balčiauskas ir vicesuperint. kun. Tomas Šernas, Vilniaus parapijos seniūnų tarybos pirmininkė dr. Renata Bareikienė, LERJD “Radvila” valdybos pirmininkas Ignas Skudrickas, keletas parapijiečių. Mūsų oponentams atstovavo Robertas Jakubėnas ir dr. advokatas Kęstutis Stungys. Susitikimą stebėjo Seimo narys Viktoras Rinkevičius, buv. Seimo pirmininko Artūro Paulausko sekretoriato vadovė Inona Brasiūnienė. Konstruktyvus pokalbis neįvyko, nes oponuojanti mūsų Bažnyčiai pusė atsiuntė vos du žmones, iš kurių vienas – žinomas advokatas, apie kurio dalyvavimą susitikime net ministerijos darbuotojams nebuvo iš anksto pranešta. „Buvo siūlyta susitikti tik bažnyčios atstovams, mes buvome pasiruošę kalbėtis su anos pusės žmonėmis“ – kalbėjo kun. Tomas Šernas, ministerijai padėkojęs už gerą valią ir patikino, kad „esame pasiruošę rimtom derybom. Mes nenorime laimėti – mes norime tartis. Deja, kita pusė bando spręsti konfliktą per civilinės teisės prizmę“. Kun. R. Mikalauskas priminė, kad yra sukurta Vienybės (Santarvės) komisija ir kad laukiame, kol mūsų oponentai atsiųs savo atstovaujančių toje komisijoje sąrašą.

nukelta į 10 p.▶

atkelta iš 9 p.▶

■ **Spalio 31 d.** Vilniaus ev. liuteronų bažnyčioje liuteronai ir reformatai jaunimo parengtomis jungtinėmis pamaldomis paminėjo Reformacijos dieną. Homilijas skaitė LELB vyskupas Mindaugas Sabutis ir LERB *Unitas Lithuaniae* Vilniaus parapijos lektorius Ervinas Koršunovas. Gražiai giedojo reformatų jaunimo grupė, vadovaujama Vilgailės Striužaitės, o dar gražiau liuteronų – „Adoremus“, vadovaujami Renatos Moraitės. Pamaldos prasidėjo bendra giesme (GMK 66) labai prasmingais žodžiais: „*dar vietos daug, dar nepilni namai, dar daug stalų tuščių. Skubėkit tad visais keliais, tarnai, paraginti svečių į pokylio namus įžengti, nes Viešpats teikės daug, dar vietos daug prirengti!*“, užbaigtos iškilmingai Reformacijos himnu „Tvirčiausia apsaugos pilis yra mums Viešpats Dievas“.

Sveikiname parapijiečius:

Liliją Mažeikaitę Černiagauskienę
spalio 16 d., atšventusią 80 metų Jubiliejų

Birutę Džejytę Liaškuvienę
spalio 4 d., atšventusią 70 metų Jubiliejų

Algį Mykolą Kregždę
spalio 5 d., atšventusį 70 metų Jubiliejų

Reginą Januševičiūtę Kamarūnienę
spalio 24 d., atšventusią 70 metų Jubiliejų

Oną Undzėnaitę Petravičienę
rugsėjo 28 d., atšventusią 60 metų Jubiliejų

Ireną Peikštenytę Paskočimienę
spalio 29 d., atšventusią 60 metų Jubiliejų

Linkime Jubiliatams stiprios sveikatos, sielos ramybės ir visokeriopos Dievo palaimos!

Vilniaus ev. reformatų parapijos seniūnų taryba

A.A.
Š.m. spalio 24 d. netikėtai iškeliavo Amžinybėn Ukrainos Mokslų akademijos narys korespondentas, baltistas, profesorius, Gedimino III-ojo laipsnio ordino kavalierius, nuoširdus Lietuvos Reformacijos istorijos ir kultūros draugijos bičiulis
ANATOLIJUS NEPOKUPNAS.
Laidotuvės įvyko spalio 30 d. Kijeve.

Lietuvos reformatų Bažnyčios vadovybė:
Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios
Unitas Lithuaniae
Sinodo Konsistorijos
prezidentas
krt. Donatas Balčiauskas
mob. 8 698 76500

Lietuvos reformatų kunigų telefonai:
Gen. superintendentas
kun. Rimas Mikalauskas
gyv. Biržuose
mob. 8~686 6 63 83,
Senjoras kun. emeritas Petras Čepas
gyv. Medeikiuose
tel. 8~450 5 85 77.
kun. Kęstutis Daugirdas
(šiuo metu tęsia doktorantūros studijas Vokietijoje)
mob. 8~686 6 70 07,
kun. Tomas Šernas
gyv. Vilniuje
tel. 213 18 10
mob. 8~687 5 68 46,
diak. Tomas Sakas
mob. 8~671 1 16 40
(šiuo metu tęsia mokslus Vokietijoje)
diak. Sigita Švambarienė
gyv. Biržuose
mob. 8~681 6 66 61
diak. Gitana Gasiūnaitė
gyv. Prahoje
el. p. saules_miestas@yahoo.com
lekt. Raimundas Stankevičius
mob. 8~614 8 25 67

Parapijos vadovybės telefonai:
Valdybos pirmininkė
Renata Bareikienė
mob. 8 688 88632
Valdybos pirmininkės pavaduotoja
Donata Indriūnaitė 234 28 24.
Seniūnai:
Vida Cupreva 236 32 24 d.,
mob. 8 673 0 45 37,
Dalija Gudliauskienė 242 91 18,
mob. 8 685 74951,
Olga Tamulėnaitė
277 03 14, mob. 8 613 60242
Rūta Kėželytė mob. 8 685 3 70 27,
Danguolė Juršienė 274 31 09 d.,
241 69 81 n., mob. 8 612 20 402

Laiškus redakcijai galite rašyti
Laisvės pr. 55-10 LT-07190, Vilnius
Dalijai Gudliauskienei
El. paštas: dalija@mail.lt,
tel. 242 91 18, mob. 8 685 74951
Leidėjai:
Vida Cupreva, Dalija Gudliauskienė,
Dalia Pronskietytė